

[Arbejds- og Socialministeren.]

det ærede Medlem Hr. Hoff rejste. Jeg skal saaledes foranlediget gøre opmærksom paa, at det ikke er Meningen. Formuleringen her, faar jeg at vide af Administrationen, er taget fra tidligere Formuleringer, og Fortolkningen har hidtil været og vil naturligvis fremtidig være den, at der er Tale om Patienter, som er vedvarende indlagt paa saadanne Anstalter. Der er altsaa ingen Fare med Hensyn til, at jeg skulde forsøge paa at fortolke denne Formulering her mere snævert, end mine Forgængere har gjort, men der er intet i Vejen for, hvis der skal være Udvalg om Sagen, alligevel at tydeliggøre Teksten.

Saa bad det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen om en Forklaring paa Begrundelsen i Bemærkningerne for, at Eengangstillægget er ens i By, paa Land og i Hovedstaden. Hvad er Ministerens Begrundelse herfor? Ja, den er det, der staar i Lovforslaget. Det kan ikke nægtes, at ved Maksimalprisordningerne, overhovedet ved de økonomiske Forhold, der er for Øjeblikket, er der ikke megen Forskel, naar det drejer sig om Køb af de Nødvendighedsartikler, dette Tillæg skal anvendes til af Aldersrentenydere. Slipper man i dette Øjeblik meget billigere til et Sæt Tøj, et Par Kopper, en Kaffekande — hvad ved jeg, der kan være Tale om at anskaffe — paa Landet end i Købstaden? Jeg tror, at den principielle Betragtning, der er lagt til Grund fra Ministeriets Side over for disse Nødvendighedsartikler, er korrekt. Derimod er det rigtigt, hvis man vil anføre over for mig, at med Hensyn til Naturalier og Lettelse for Aldersrentenydere i almindelige Levevilkaar er Forskellen fortsat opretholdt. Men naar Tanken er, at dette Eengangstillæg skal anvendes til disse specielle Ting af den enkelte Alders- og Invaliderrentenyder, vil jeg holde paa, at den Tankegang, der er lagt til Grund for Eengangstillæggets ensartede Størrelse, er rigtig og korrekt.

Dette tjener ogsaa som Svar til det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen, der stillede mig et Spørgsmaal, som jeg slet ikke forstod, for det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen indledede med at sige, at han vilde gerne have, at Ministeren udtalte sig om, hvorfor jeg ikke har benyttet Lejligheden til at udslette Forskellen i Ydelser i By og paa Land. Jeg har Indtryk af, at det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen ikke har læst Lovforslaget. Det er netop det, jeg har gjort. Det ærede Medlem har overhovedet ikke forstaaet, hvad Sagen drejer sig om. Det, Lovforslaget giver Udtryk for, er netop, at

Eengangstillægget er ens i By og paa Land. At jeg ikke har ændret Taksterne, hænger sammen med, at vi ikke paa nuværende Tidspunkt kan gaa ind i en stor principiel Diskussion om denne Lovgivnings Principper og om, hvad der vil være finansielt muligt. Jeg vil altsaa berolige det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen, jeg har netop taget det Hensyn, som det ærede Medlem forlanger.

Saa rejste det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen Problemet om vor Sociallovgivnings Standard i Sammenligning med Udlandets og ønskede et eventuelt Initiativ til en grundig Undersøgelse af alle de Tanker, der er fremme med Hensyn til Folkeforsikring og Folkepensionering, og det ærede Medlem rejste ogsaa Problemet om Invaliderrentenydernes Udskillelse af Aldersrentelovgivningen. Jeg er ikke Specialist, men rent sagligt, efter hvad jeg allerede har set og kender til Forholdene, synes det mig indlysende, at Invaliderrentenyderne er et Problem for sig, og de Argumenter, det ærede Medlem anførte, synes jeg ogsaa lyder logiske. Jeg tror ogsaa, at naar de er slaaet sammen, er det overvejende af tekniske Grunde.

Problemet om, hvorvidt Timen er kommet til at tage en grundig Undersøgelse af hele Problemet i en Kommission, tør jeg ikke tage endelig Stilling til nu, men jeg kan godt hviske til det ærede Medlem, at jeg efter at have set alle de mange Tanker og Anskuelser og Principper, der er kommet frem i den seneste Tid, omgaas med den Tanke, at en Afklaring og en Rationalisering af den paagældende Lovgivning vil være ønskelig. Men jeg tror nu ikke, der i saa høj Grad bliver Tale om Stridigheder Partierne imellem med Hensyn til Principperne; det bliver, vil jeg tro, med vor nuværende Stilling et Spørgsmaal om, hvor mange Millioner man i den givne Situation og under Hensyntagen til alle øvrige Forhold vil kunne anvende. Beveridge-Planen lyder jo meget imponerende, men glem ikke, at den i dette Øjeblik mig bekendt, kun er et Stykke Papir; det er de Millioner, som danske Aldersrentenydere faar, ikke. Der vil sikkert være meget at lære af de Teorier, Ideer og Tanker, der er udkastet i udenlandsk Sociallovgivning, og der er sikkert ogsaa Ting, der vil kunne inspirere os til Forbedringer paa det ene og det andet Omraade, men den danske Sociallovgivnings Principper og den danske Sociallovgivnings Standard i dette Øjeblik staar, tror jeg, ikke tilbage for ret mange andre europæiske Landes, naar